

Veronika

ZLÁBIDLO

napsala

Lenka Rožnovská

ilustrovala

Bára Buchalová

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Veronika

ZLÁBIDLO

napsala

Lenka Rožnovská

ilustrovala

Bára Buchalová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Lenka Rožnovská

VERONIKA ZLOBIDLO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6278. publikaci

Ilustrace Bára Buchalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2016

Výtiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Bára Buchalová

ISBN 978-80-271-9302-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-9301-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5830-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Veronika zlobidlo	9
A chci a chci a chci!	13
Není koruna jako koruna	17
Horká hlava se musí zchladit	21
Čert našeptávač	25
Babiččina dobrota	29
Veronika přeučuje hodiny	33
Tak	37
Ubrečené holky	41
Pošťák	45
To bylo o fous	49
Babička na střeše	53
Pidi kominík	57
Nezodpovědný pošťák	61
Maminka zlodějka	65
V peřinách	69

Předmluva

Každé dítě občas zlobí. Jenomže Veronika z naší knížky už to s tím zlobením drobek přehání.

Odmlouvá, truceje, nic jí není po chuti.

Maminka si s ní neví rady.

Kdyby tak Veronika věděla, jaké starosti bývají se zlobivými dětmi. To by se ze zlobení hned vyléčila!

I když... Možná... Co kdyby...

Pšt! Ticho! Předmluvo, víc neprozrazuj!

Malí čtenáři si o Veronice rádi přečtou více.

Ne!
Nikam
nejedu!

Veronika zlobidlo

„Ne! Já nikam nechci! Ne! Bléé!“ ozývalo se nádražní halou. Cestující se otáčeli za hlasem. Někteří se usmáli, jiní pohoršeně zakroutili hlavou, když uviděli mladou maminku, jak v jedné ruce třímá cestovní tašku a v té druhé sotva udrží dlaň holčičky, která se jí snaží vytrhnout. Zatímco oči dítěte jsou plné navztekaných slz, oči maminky se všem omlouvají za neposlušnou dceru.

„Pst, Verunko, ticho, ticho, tady se nesmí křičet.“

Ale Veronice se chce křičet. Jednak to ve velké hale hezky zní, ozvěna její pisklavý hlásek umí roznést do nejzazších koutů, a pak, ona nikam nepojede. Nechce se jí, a basta fidli, čert v ní bydlí.

A šhub. Konečně vysvobodila svou ruku.
Holčička zůstala stát jako vykřičník za tím NE!,
co tak důrazně opakovala stále dokola.

„Ne! Nikam nepojedu!“

Maminka si povzdechla, položila tašku na zem
a sklonila se k dceři.

„Ale, Verunko, vždyť už jsme babičce slíbily,
že za ní přijedeme.“

Holčička se zamračila.

„Ty jsi to slíbila, já ne!“

„Babička se na tebe těší.“

„Nechci k babině do přiblblé Lhoty!“

Malá slečna si dupla, otočila se k mamince
zády a šla k lavičce, na kterou se posadila. Ruce
si trucovitě založila, rty pevně přimkla k sobě,
aby maminka věděla, že se s ní nebaví.

Maminka se posadila vedle holčičky, chtěla ji
pohládit po vlasech, ale ta ucukla.

„Veroniko, taková hezká holka, a zlobí...“
zkoušela si maminka se vztekadlem promluvit po dobrém. Jenomže holčičku už měl ve své moci nějaký rarášek, který ji popichoval. Blé. Veronika vyplázla na maminku jazyk.

Maminka lítostivě stáhla koutky úst. Jenomže co teď? Veronika umí být pěkný paličák.

Veronice se rozvázal jazýček.

„Mami, já tam fakt nechci.“

Maminka přimhouřila oči a pak tajuplně řekla: „Ani když ti prozradím, že u babičky ve Lhotě je něco, co nikde jinde nenajdeš?“

Ani když ti prozradím,
že u babičky ve Lhotě
je **NĚCO**,
co nikde jinde nenajdeš?

Ale teď
chci a chci
a CHCI!

A chci a chci a chci!

Maminčina věta Veroniku zaujala. Horlivě přemýšlela, co to může být. Ale nic kloudného ji nenapadlo. Proč zrovna babička ze Lhoty by měla mít vzácnost, kterou nikdo jiný nemá? Babička moc bohatá není. A v prťavé Lhotě je jen jeden malý obchůdek, kde se dá koupit chleba, rohlíky, mléko, sušenky, co se děsně drolí, a mléčná čokoláda, která chutná jako převařené noky. Určitě se v něm neprodává něco zvláštního, po čem by Veronika mohla toužit. Jenomže co kdyby?

„Mami, co to je?“

Maminka lišácky mrkla na hodinky.

„Jo, děvče, to se asi nedozvíš, protože nám za pět minut odjíždí vlak.“

Holčička byla okamžitě na nohou.

„Tak proč tu ještě sedíme? Musíme spěchat, at' to stihneme!“

„Ale mně se nechce utíkat,“ pro změnu zlobila maminka.

„Mamí, já chci k babičce,“ zakvílela Veronika úplně jinou písničku, než jakou jíkala při příchodu do nádražní haly.

„Holka, já vážně nevím, co vlastně chceš. Jednou k babičce nechceš jet, podruhé chceš. Jsi horší než aprílové počasí.“

„Ale teď chci a chci a chci!“ křikla Veronika a vypadala stejně namyšleně jako nafoukaná Krasomila z filmu Pyšná princezna.

Maminka semkla rty, mlčela. Dívala se na dceru, nic neříkala. Čekala, jestli jí dojde, že se chová hloupě. Ručička na hodinkách se tichounce posunula vpřed. Z pěti minut si ukrojila další minutu. Do odjezdu vlaku zbývají

jen čtyři. Veronika se trucovitě mračila ještě další minutu.

„No nic, tak jdeme domů,“ řekla maminka, vstala a měla se k odchodu.

„Já chci jet za babičkou do Lhoty,“ zašeptala Veronika.

Pak ještě tišeji dodala slovo, které tak nerada používala: „Prosím.“

Maminka se pousmála, souhlasně přikývla, popadla tašku a rozeběhla se k nástupišti. Dcera utíkala za ní.

Ách...

Ta koruna!

Není koruna jako koruna

Celou cestu si Veronika lámala hlavu, co babička schovává. Maminka jí to nechtěla prozradit. Řekla jen, že je to úplný poklad. Poklady jsou v pohádkách. Holčička si představuje truhlici plnou zlata a navrchu se třpytí královská koruna. Ano, babička určitě takovou korunu má! Až si ji Veronika posadí na hlavu, bude nejkrásnější dívkou pod sluncem.

Vlak dojel do Lhoty. Veronika z něho vyskočila jako srnka. Ani nečekala na maminku, až vystoupí. Rozeběhla se známou cestou k chaloupce. Však se neztratí, vždyť už je školačka.

„Babí, babí, ahoj, už jsme tady!“ zdálky volala na babičku a přitom ze strany na stranu mávala rukama. Vypadala jako běžící větrný mlýn, co se snaží chytit čerstvý vítr.

*

Babička stála před domem a vyhlížela návštěvu. Veronika hupsla babičce kolem krku a dala jí pusku.

„Máš, babi, máš?“

„Nazdar, divochu,“ pousmála se babička, „to víš, že mám. Je v kuchyni na stole.“

„A je zlatá?“ vyzvídala vnučka a upřeně se zadívala na stařenku.

Babička přikývla.

„Zlatá, zlat'oučká, však jdi a přesvědč se.“

Holčička vběhla do kuchyně. Tak je to pravda, nemýlila se, babička má zlatou...

Veronika pohlédla na stůl a zarazila se. Myšlenka se jí vzpříčila za čelem. Na stole neležela zlatá královská koruna, ale dozlatova upečená bábovka.

Veronika se zakabonila. Copak si babička myslí, že bude na hlavě nosit bábovku?

„To je podfuk, já chtěla korunu.“

„Korunu?“ nechápala babička, ale vzápětí zašátrala v kapse své zástěry a jednu kovovou korunu doopravdy vytáhla.

„Na, tady máš. A na co ji potřebuješ? Za korunu dnes nic nekoupíš. To za mých mladých let...“

„Ale ne korunu jako korunu,“ přerušila holčička její přemítání, „ale korunu jako ko-ru-nu!“

Babička nebyla z jejích slov moc moudrá.

„Děvče, ty máš z toho cestování úpal. Uvařím ti lipový čaj a půjdeš si lehnout.“

Veronika se chytila za hlavu a posteskla si:
„Babí, nééé, ty to nechápeš!“

